

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Notesbog 11 : 1841-11-24

Citation: Kierkegaard, Søren: "Notesbog 11 : 1841-11-24", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 19*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2001 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-not11-txt-shoot-n7.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 19

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Not11:7

7.

Den aprioriske Fornuft-Videnskabs Indhold er nu hele Virkeligheden, dog blot hvad den er, ikke at den er; føler hell. ingen Fristelse dertil. Vil den bevise Existents, da maa den henvise til en anden Videnskab og denne maatte beslutte sig til at gaae ud fra hvad der er ausser der Vernunft. Denne Fornuft-Videnskab er nu Identitæts-Philosophien, hvis Udgangspunkt er Indifferenten, hvis Slutning er Identiteten af Subjekt og Objekt. den knytter sig i historisk Henseende til Fichte og hans Wissenschaftslehre, der gaaende ud fra Jeget satte alt ud af sig selv. Ved subjektiv Reflexion kom efterhaanden Alt ind ligesom hos Cartesius. Fichte havde grebet das Seyn in der That; thi Ich er kun tilstæde i den Akt, hvorved det sætter sig og træder frem af sin Potens. Feilen hos Fichte var, at han dog tog Alt subjektivt igjen. Det vil saaledes være let i Selvbevidsthedens Alt at skue det Subjektiv-Objektive. Identitæts-Ph. begyndte ikke med Ich, men med Ich som Potens og derved kom Naturen ind i Philosophien. Dette skete i System des transcendentalen Idealismus, hvori den objektive Methode gjøres gjeldende. Seyns Subjekt er Seyns Potens – hverken Subjekt- ell. Objekt-Indifferents[.] Umiddelbar er Subjektet det endnu ikke værende, og altsaa det der har Seyn for sig, og altsaa το μη ον. Efter at det er gaaet over er det atter det Ikke-Værende, men ikke i samme Forstand. Det kan oplyses ved den Forskjel, der hos Plato finder Sted mell. ουκ ον og μη ον. Man har været raadvild derom, men allerede Plutarch oplyser det godt ved at distinguere mell. μη ειναι og μη ον ειναι. Saaledes er Vildfarelse og Sygdom ikke aldeles nichts, ikke ουκ οντα men μη οντα. (Platos *Sophist* rettet mod Sophisternes Forsøg paa at vise, at Vildfarelse er et Intet; men er det sandt da er Sandhed ligesaa meget et Intet). Saaledes naar jeg tvivler om de sandselige Ting, saa forudsætter jo Tvivlen at de dog ere quodam modo. – Men det Ikke-Værende er endnu bestandig Subjekt ikke som Fichte sagde das Nicht-Ich; i Tingene er endnu Subjektet, men saaledes at det er det i Objekt omvendte Subjekt. Saaledes bevarer denne Philosophie overalt sin subjektiv-objektive Charakter. det er dette relativ-Ikke-Værende der egl. er Hovedpunktet i Identitæts:Phils., hvorved den viser, at den har forladt den subjektive Retning i Fichte. Ethvert relativ-Ikke-Værende gaaer under, lægger sig til Grund for et Høiere. der Mensch er Seyn men relativ og derfor er en ny Verden mulig. dette Høiere er det værende Subjekt-Objekt, ikke Mulighed, men Virkelighed, absolut Identitæt som det Andet for Alt Andet. – I denne Philosophie er nu Philosophien givet som reent Fornuft-Begreb. Man har misforstaaet den, idet man, uden at agte paa, at den stræber hen til det Slut-Punkt, mente, at dens øverste Sætning var Noget, der skulde bevises.

[a] I dette relativ-Ikke-Værende ligger ogsaa Tvivlen. Tvivlen maa nemlig ikke tages i subjektiv Betydning, som Noget, der træder til, men er i Systemet, det er Bevægelsen.

